

<p>disputants- חולקים- statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-</p>		<p>central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- O</p>		<p>מקרא-key:</p>	
בבא קמא-המניח		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ	
מימרא					
שני קדרין שהיו מהלכין זה אחר זה, ונתקל הראשון ונפל ונתקל השני בראשון - הראשון חייב בנזקי שני.					לא. מ
לא תימא מתני' ר' מאיר היא, דאמר נתקל פושע הוא וחייב, אלא אפילו לרבנן דאמרי אנוס הוא ופטור, הכא חייב, שהיה לו לעמוד ולא עמד	רבי יוחנן:		■	■	לא. ג
אפילו תימא לא היה לו לעמוד, היה לו להזהיר ולא הזהיר.	רב נחמן בר יצחק:		■	■	לא. א
כיון דלא היה לו לעמוד לא היה לו להזהיר, דטריד.	רבי יוחנן:		■		לא. א
היה בעל קורה ראשון ובעל חבית אחרון, נשברה חבית בקורה - פטור, ואם עמד בעל קורה - חייב	תנן:		■	ז	לא. א
מאי לאו שעמד לכתף דאורחיה הוא, וקתני חייב, דהוה - ליה להזהיר			ז		לא. א
לא, כשעמד לפוש.			!		לא. א
אבל עמד לכתף מאי? פטור, אדתני סיפא: ואם אמר לו לבעל חבית עמוד - פטור, לפלוג וליתני בדידה: בד"א - כשעמד לפוש, אבל עמד לכתף - פטור			ז		לא. א
הא קמ"ל, דאע"ג דעמד לפוש, כי קאמר לו לבעל חבית עמוד - פטור.			!		לא. א
הקדרין והזוגין שהיו מהלכין זה אחר זה, נתקל הראשון ונפל, ונתקל השני בראשון והשלישי בשני - ראשון חייב בנזקי שני ושני חייב בנזקי שלישי, ואם מחמת ראשון נפלו - ראשון חייב בנזקי כולם, ואם הזהירו זה את זה - פטורין	ת"ש:		■	ז	לא. א
מאי לאו שלא היה להן לעמוד			ז		לא. א
לא, שהיה להן לעמוד.			!		לא. א
אבל לא היה להם לעמוד מאי? פטור, אי הכי, אדתני סיפא: אם הזהירו זה את זה - פטור, לפלוג וליתני בדידה: במה דברים אמורים - שהיה להן לעמוד, אבל לא היה להן לעמוד - פטורין			ז		לא. א
הא קמ"ל, דאע"ג דהיה להן לעמוד, כי הזהירו זה את זה - פטורין.			!		לא. א
ראשון חייב בנזקי שני - בין בנזקי גופו בין בנזקי ממונו, שני חייב בנזקי שלישי - בנזקי גופו, אבל לא בנזקי ממונו.	רבא:		■		לא. א
ממה נפשך? אי נתקל פושע הוא, שני נמי ליחייב אי נתקל לאו פושע הוא, אפילו ראשון נמי ליפטך			ז		לא. א
ראשון ודאי פושע הוא, שני - אגופו מחייב, דהוה לו לעמוד ולא עמד, אממונו פטור, דא"ל: האי בירא לאו אנא כריתיה.			!		לא. א
כולן חייבין על נזקי גופן, ופטורין על נזקי ממונן	מיתבי:		■	ז	לא. א
מאי לאו אפי' ראשון			ז		לא. א
לא, לבר מראשון.			!		לא. א
והא כולם קתני			ז		לא. א
כולן הניזקין.	רב אדא בר אבהו:		!		לא. א
האי מאי? אי אמרת בשלמא אפילו ראשון, היינו דקתני כולן, אלא אי אמרת לבר מראשון, מאי כולן? ליתני הניזקין			ז		לא. א
ראשון חייב בין בנזקי גופו דשני בין בנזקי ממונו דשני, ושני חייב בנזקי שלישי בנזקי גופו, אבל לא בנזקי ממונו, מ"ט? דהוה ליה בור, ולא מצינו בור שחייב בו את הכלים.	אלא אמר רבא:		■		לא. א
הניחא לשמואל, דאמר: כל תקלה בור הוא, אלא לרב דאמר: אי אפקריה - אין, אי לא - לא, מאי איכא למימר?			ז		לא. א
לעולם כדאמר מעיקרא			!		לא. א
ודקשיא לך כולן חייבין			ז		לא. א
שהזקו כלים בכלים.	תרגמה רב אדא בר מניומי קמיה דרבינא:		!		לא. א
אם מחמת ראשון נפלו - ראשון חייב בנזקי כולם.	אמר מר:		■		לא. א
מחמת ראשון היכי נפיל?			ז		לא. א

<p>disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת < story-מעשה O</p>		<p>statement-מימרא ■ challenge-קושיא ? question-שאלה ^ answer-תירוץ ! proof-ראיה ■</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ													
בבא קמא-המניח	מזמרא	מאן דאמר															
דפסקה לאורחיה כשלדא	רב פפא:																לב. לא:
כחוטרא דסמיותא.	רב זבד:																לב. לא:
זה בא בחביתו וזה בא בקורתו, נשברה כדו של זה בקורתו של זה - פטור, שלזה רשות להלך ולזה רשות להלך.																	לב. לא:
היה בעל הקורה ראשון ובעל חבית אחרון, נשברה חבית בקורה - פטור בעל הקורה, ואם עמד בעל קורה - חייב, ואם אמר לבעל חבית עמוד - פטור.																	לב. לא:
היה בעל חבית ראשון ובעל קורה אחרון, נשברה חבית בקורה - חייב, ואם עמד בעל חבית - פטור, ואם אמר לבעל קורה עמוד - חייב.																	לב. לא:
וכן, זה בא בנרו וזה בפשתנו.																	לב. לא:
המזיק את אשתו בתשמיש המטה, מהו? כיון דברשות קעביד - פטור, או דלמא איבעי ליה לעיוני?	בעא מיניה רבה בר נתן מרב הונא:																לב. לא:
שלזה רשות להלך ולזה רשות להלך.	א"ל רב הונא], תניתוה:																לב. לא:
ק"ו: ומה יער, שזה לרשותו נכנס וזה לרשותו נכנס, נעשה כמי שנכנס לרשות חבירו וחייב, זה שלרשות חבירו נכנס לא כל שכן	רבא:																לב. לא:
שלזה רשות להלך ולזה רשות להלך	אלא הא קתני:																לב. לא:
התם תרוייהו כהדדי נינהו, הכא איהו קעביד מעשה.																	לב. לא:
והיא לא? והכתיב: (ויקרא י"ח) ונכרתו הנפשות העושות מקרב עמם																	לב. לא:
הנאה לתרוייהו אית להו, איהו מעשה הוא דקעביד.																	לב. לא:
היה בעל קורה ראשון כו'.																	לב. לא:
שתי פרות ברה"ר, אחת רבוצה ואחת מהלכת, בעטה מהלכת ברבוצה - פטורה, רבוצה במהלכת - חייבת.	ריש לקיש:																לב. לא:
לימא מסייע ליה:																	לב. לא:
היה בעל קורה ראשון ובעל חבית אחרון, נשברה חבית בקורה - פטור, ואם עמד בעל קורה - חייב	[מתניתין]																לב. לא:
והא הכא דכרבוצה במהלכת דמי, וקתני חייב.																	לב. לא:
ותסברא הא סייעי בעיא? לא מסתייא דלא מסייעי אלא מקשה נמי קשיא, טעמא דבעטה, הא הוזקה ממילא - פטור והא מתני' דממילא, וקתני חייב																	לב. לא:
מתני' - דפסקה לאורחא כשלדא, הכא - כגון דרבעה בחד גיסא, איבעי לה לסגויי באידך גיסא.																	לב. לא:
אלא, סיפא דמתני' מסייע ליה לר"ל																	לב. לא:
היה בעל חבית ראשון ובעל קורה אחרון, נשברה חבית בקורה - חייב, ואם עמד בעל חבית - פטור	דקתני:																לב. לא:
והא הכא דכמהלכת ברבוצה דמי, וקתני פטור.																	לב. לא:
מתני' - דכי אורחיה קא מסגי, הכא א"ל: נהי דאית לך רשות לסגויי עלי, לבעוטי בי לית לך רשותא.																	לב. לא:
שנים שהיו מהלכין ברה"ר, אחד רץ ואחד מהלך, או שהיו שניהם רצין, והזיקו זה את זה - שניהם פטורין.																	לב. לא:
מתני' דלא כאיסי בן יהודה																	לב. לא:
רץ - חייב, מפני שהוא משונה	דתניא, איסי בן יהודה:																לב. לא:
בע"ש בין השמשות - שהוא פטור, מפני שרץ ברשות.	ומודה איסי:																לב. לא:
הלכה כאיסי בן יהודה.	רבי יוחנן:																לב. לא:
ומי אמר רבי יוחנן הכי?																	לב. לא:

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- < insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה-O</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- ! proof- ראיה- ■</p>			
מקרא-key:	בבא קמא-המניח	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ		
	הלכה כסתם משנה	והאמר ר' יוחנן:	◊	◌	לב.
	אחד רץ ואחד מהלך, או שהיו שניהם רצין - פטורין	ותנן:	◊	◌	לב.
	מתני' - בע"ש בין השמשות.		◊	!	לב.
	ממאי?		◊	◌	לב.
	או שהיו שניהם רצין - פטורין	מדקתני:	◊	!	לב.
	הא תו ל"ל? השתא אחד רץ ואחד מהלך - פטור, שניהם רצין מבעיא?		◊	!	לב.
	אלא הכי קאמר: אחד רץ ואחד מהלך - פטור בד"א - בע"ש בין השמשות, אבל בחול, אחד רץ ואחד מהלך - חייב, שניהם רצין, אפ"ל בחול - פטורין.		◊	!	לב.
	ומודה איסי, בע"ש בין השמשות - שהוא פטור, מפני שרץ ברשות.	אמר ר':	◊	◌	לב. <
	בע"ש מאי ברשות איכא?		◊	◌	לב.
	כדר' חנינא		◊	!	לב.
	בואו ונצא לקראת כלה מלכתא	דאמר ר' חנינא:	◊	!	לב:
	לקראת שבת כלה מלכתא.	ואמרי לה:	◊	◌	לב:
	בואי כלה, בואי כלה.	רבי ינאי מתעטף, וקאי ואמר:	◊	◌	לב:
	המבקע ברה"י והזיק ברה"ר, ברה"ר והזיק ברה"י, ברה"י והזיק ברה"י אחר - חייב.		◊	◌	לב:
	וצריכא דאי תנא המבקע ברה"י והזיק ברה"ר, משום דשכיחי רבים, אבל מרה"ר לרה"י דלא שכיחי רבים - אימא לא, ואי תנא מרה"ר לרה"י, משום דמעיקרא שלא ברשות עביד, אבל מרשות היחיד לרה"ר דברשות עביד - אימא לא, ואי תנא הנך תרתי, הא משום דשכיחי רבים והא משום דשלא ברשות, אבל מרה"י לרה"י אחר, דלא שכיחי רבים ומעיקרא ברשות - אימא לא, צריכא.		◊	◌	לב:
	הנכנס לחנותו של נגר שלא ברשות, ונתזה בקעת וטפחה על פניו ומת - פטור, ואם נכנס ברשות - חייב.	ת"ר:	◊	◌	לב:
	מאי חייב?		◊	^	לב:
	חייב בד' דברים ופטור מגולות, לפי שאין דומה ליער, יער - זה לרשותו נכנס וזה לרשותו נכנס, זה - לרשות חבירו נכנס.	רבי יוסי בר חנינא:	◊	!	לב:
	ק"ו: ומה יער, זה לדעתו נכנס וזה לדעתו נכנס, נעשה כמי שנכנס לדעת חבירו וגולה, זה שלדעת חבירו נכנס - לא כל שכן	רבא:	◊	◌	לב:
	מאי פטור מגולות? דלא סגי ליה בגלות, והיינו טעמא דרבי יוסי בר חנינא, משום דהוי ליה שוגג קרוב למזיד.	אלא אמר רבא:	◊	!	לב:
	הוסיף לו רצועה אחת ומת - הרי זה גולה על ידו	מתיב רבא:	◊	◌	לב:
	והא הכא דשוגג קרוב למזיד הוא, דאיבעי אסוקי אדעתיה דמייתי אינשי בהדא רצועה, וקתני: הרי זה גולה		◊	◌	לב:
	דטעי במנינא.	רב שימי מנהרדעא:	◊	!	לב:
	טפה ליה רבא בסנדליה, אמר ליה: אטו הוא מני?	[רבא]	◊	◌	לב:
	גדול שבדיינין קורא, והשני מונה, והשלישי אומר הכהן	והתניא:	◊	◌	לב:
	דטעה דיינא גופיה.	אלא אמר רב שימי מנהרדעא:	◊	!	לב:
	הזורק את האבן לרה"ר והרג - הרי זה גולה	מיתיבי:	◊	◌	לב:
	והא הכא דשוגג קרוב למזיד הוא, דאיבעי ליה אסוקי אדעתיה דברה"ר שכיחי אינשי, וקתני: הרי זה גולה		◊	◌	לב:
	בסותר את כותלו.	רב שמואל בר יצחק:	◊	!	לב:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
--	--

Talmud Navigator

בבא קמא-המניח	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
איבעי ליה עיוני												לב:
בסותר בלילה.												לב:
בלילה נמי איבעי ליה עיוני												לב:
בסותר את כותלו ביום לאשפה.												לב:
האי אשפה ה"ד?												לב:
אי דשכיחי רבים												לב:
מזיד הוא												לב:
ואי לא שכיחי רבים												לב:
אנוס הוא												לב:
לא צריכא, אלא באשפה העשויה להפנות בלילה ואינה עשויה להפנות ביום, ואיכא דמיקרי ויחייב, מזיד לא הוי - דהא אינה עשויה להפנות ביום, אנוס נמי לא הוי - דהא איכא דמיקרי ויחייב.	רב פפא:											לב:
הנכנס לחנותו של גגר שלא ברשות, ונתזה לו בקעת וטפחה לו על פניו ומת - פטור	רב פפא משמיה דרבא מתני לה ארישא:											לב:
חייב בארבעה דברים ופטור מגלות.	רבי יוסי בר חנינא:											לב:
מאן דמתני לה אסיפא - כ"ש ארישא, ומאן דמתני לה ארישא, אבל אסיפא כיון דברשות - חייב גלות.												לב:
ומי חייב גלות?												לב:
הנכנס לחנותו של נפח, ונתזה ניצוצות וטפחה לו על פניו ומת - פטור, ואפילו נכנס ברשות	והתניא:											לב:
הכא במאי עסקינן - בשוליא דנפחי.												לב:
שוליא דנפחי למקטלא קאי?												לב:
כשרבו מסרהב בו לצאת ואינו יוצא.												לב:
ומשום דרבו מסרהב בו לצאת, למיקטליה קאי?												לב:
כסבור יצא.												לב:
אי הכי, אחר נמי												לב:
אחר לית ליה אימתא דרביה, האי אית ליה אימתא דרביה.												לב:
ומצא - פרט לממציא את עצמו	רב זביד משמיה דרבא מתני לה אהא:											לב:
מי שיצתה אבן מתחת ידו, והוציא הלה את ראשו וקיבלה - פטור	מכאן א"ר אליעזר בן יעקב:											לב:
פטור מגלות וחייב בארבעה דברים.	רבי יוסי בר חנינא:											לב:
מאן דמתני לה אהא - כ"ש אקמייתא, ומאן דמתני לה אקמייתא, אבל אהא פטור לגמרי.												לב:
פועלים שבאו לתבוע שכרן מבעל הבית, ונגחן שורו של בעל הבית, ונשכח כלבו של בעה"ב ומת - פטור	ת"ר: [ת"ק]											לב:
רשאין פועלין לתבוע שכרן מבעל הבית.	אחרים:											לב:
ה"ד?												לב:
אי דשכיח במתא												לב:

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא-:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-!</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
בבא קמא-המניח	מזמרא	מאן דאמר													
מ"ט דאחרים?															לג.
אי דשכיח בבית															לג.
מ"ט דת"ק?															לג.
לא צריכא, בגברא דשכיח ולא שכיח, וקרי אבבא ואמר להו אין															לג.
אין - עול תא משמע	מר סבר: [אחרים]														לג.
אין - קום אדוכתך משמע.	ומ"ס: [ת"ק]														לג.
תניא כמ"ד: אין - קום אדוכתך משמע															לג.
פועל שנכנס לתבוע שכתרו מבעה"ב, ונגחו שורו של בעה"ב או נשכו כלבו - פטור, אע"פ שנכנס ברשות	דתניא:														לג.
אמאי פטור?															לג.
אלא לאו דקרי אבבא ואמר ליה אין, וש"מ: אין - קום אדוכתך משמע.															לג.
שני שווין תמין שחבלו זה את זה - משלמין במותר חצי נזק															לג.
שניהן מועדין - משלמין במותר נזק שלם															לג.
אחד תם ואחד מועד, מועד בתם - משלם במותר נ"ש, תם במועד - משלם במותר חצי נזק.															לג.
וכן שני אנשים שחבלו זה בזה - משלמין במותר נזק שלם.															לג.
אדם במועד ומועד באדם - משלם במותר נזק שלם															לג.
אדם בתם ותם באדם, אדם בתם - משלם במותר נזק שלם, תם באדם - משלם במותר חצי נזק	[ת"ק]														לג.
אף תם שחבל באדם - משלם במותר נזק שלם.	רבי עקיבא:														לג.
(שמות כ"א) כמשפט הזה יעשה לו - כמשפט שור בשור כך משפט שור באדם, מה שור בשור - תם משלם חצי נזק ומועד נזק שלם, אף שור באדם - תם משלם חצי נזק ומועד נזק שלם	ת"ר: [ת"ק]														לג.
כמשפט הזה - כתחתון ולא כעליון	רבי עקיבא:														לג.
יכול משלם מן העלייה?															לג.
ת"ל: יעשה לו, מגופו משלם, ואינו משלם מן העלייה.															לג.
ורבנן, זה למה לי?															לג.
לפטור מארבעה דברים.	[רבנן]														לג.
ורבי עקיבא, לפטור מארבעה דברים מנא ליה?															לג.
נפקא ליה (ויקרא כ"ד) מאיש כי יתן מום בעמיתו, איש בעמיתו, ולא שור בעמיתו.	[רבי עקיבא]														לג.
ורבנן?															לג.
אי מההיא הוה אמינא צער לחודיה, אבל ריפוי ושבת - אימא ליתן ליה, קמ"ל.	[רבנן]														לג.
שור שוה מנה שנגח שור שוה מאתים, ואין הנבילה יפה כלום - נוטל את השור.															לג.
מתניתין מני?															לג.
רבי עקיבא היא															לג.

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- < insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- O</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- ! proof- ראיה- ■</p>				
<p>key-מקרא:</p>						
<p>בבא קמא-המניח</p>		<p>מאן דאמר</p>		<p>א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ</p>		
<p>מימרא</p>						
יורשם השור בב"ד, דברי רבי ישמעאל	דתניא: [רבי ישמעאל]	◆	■	!	◇	לג.
הוחלט השור.	רבי עקיבא:	◆	■	!	◇	לג.
במאי קמיפלגי?				^		לג.
בעל חוב הוא וזווי הוא דמסיק ליה	רבי ישמעאל סבר:	◆	■	!	◇	לג.
שותפי ניהו.	ר' עקיבא סבר:	◆	■	!	◇	לג.
וקמיפלגי בהאי קרא:				!		לג.
(שמות כ"א) ומכרו את השור החי וחצו את כספו, ר' ישמעאל סבר: לבי דינא קמזהר רחמנא	[רבי ישמעאל סבר]		■	!	◇	לג.
לניזק ומזיק מזהר להו רחמנא.	ר' עקיבא סבר:		■	!	◇	לג.
מאי בינייהו?				⋮		לג.
הקדישו ניזק איכא בינייהו.				!	◇	לג.
מכרו מזיק, לר' ישמעאל מהו? כיון דא"ר ישמעאל בעל חוב הוא וזווי הוא דמסיק ליה - מכור, או דלמא כיון דמשעבד ליה לניזק לאו כל כמיניה?	בעא מיניה רבא מר"נ:			^	◇	לג.
אינו מכור.	א"ל: [רב נחמן]			!	◇	לג:
מכרו	והתניא:		■	⋮	◇	לג:
מכר חוזר וגובהו.				!	◇	לג:
וכי מאחר שחוזר וגובהו, למה מכור?				⋮		לג:
לרידיא.				!	◇	לג:
ש"מ: לזה ומכר מטלטלין ב"ד גובין לו מהם?				⋮	◇	לג:
שאני התם, דכמאן דעשאו אפותיקי דמי.				!	◇	לג:
עשה עבדו אפותיקי ומכרו - ב"ח גובה הימנו, שורו אפותיקי ומכרו - אין ב"ח גובה הימנו	והאמר רבא:		⋮	■		לג:
עבד מ"ט? משום דאית ליה קלא, האי נמי כיון דנגח קלא אית ליה, דתורא נגחנא קרו ליה.				!	◇	לג:
מכרו - אין מכור, הקדישו - מוקדש.	תני רב תחליפא בר מערבא קמיה דרבי אבהו:			■	◇	לג:
מכרו מאן?				^		לג:
אילימא מזיק				!		לג:
מכרו אין מכור מני? ר"ע היא, דאמר: הוחלט השור, והקדישו מוקדש - אתאן לרבי ישמעאל, דאמר: יורשם השור בב"ד				⋮		לג:
אלא ניזק				!		לג:
מכרו אינו מכור מני? רבי ישמעאל, הקדישו מוקדש - אתאן לר"ע				⋮		לג:
לעולם מזיק, ודברי הכל, מכרו אינו מכור - אפילו לרבי ישמעאל, דהא משעבדא ליה לניזק, הקדישו מוקדש - אפילו לר"ע, משום דר' אבהו				!	◇	לג:
גזירה שמא יאמרו הקדש יוצא בלא פדיון.	דא"ר אבהו:			■	!	לג:
שור דם שהזיק, עד שלא עמד בדיון, מכור, מכור, הקדישו מוקדש, שחטו ונתנו במתנה - מה שעשה עשוי, משעמד בדיון, מכור - אינו מכור, הקדישו - אינו מוקדש, שחטו ונתנו במתנה - לא עשה ולא כלום.	ת"ר:			■	◇	לג:
מועד שהזיק, בין שעמד בדיון בין שלא עמד בדיון, מכור - מכור, הקדישו - מוקדש, שחטו ונתנו במתנה - מה שעשה עשוי. קדמו בעלי חובות והגביהו, בין חב עד שלא הזיק בין הזיק עד שלא חב - מה שעשה עשוי, - לפי שאין משתלם אלא מן העלייה.				■	◇	לג:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ■ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

בבא קמא-המניח	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מכרו מכור	אמר מר:											
לרדיא.												
הקדישו מוקדש												
משום דרבי אבהו.												
שחטו ונתנו במתנה - מה שעשה עשוי.												
בשלמא נתנו במתנה מה שעשה עשוי - לרדיא, אלא שחטו, ליתו ולשתלם מבריה												
חי - אין לי אלא חי, שחטו מניין? ת"ל: ומכרו את השור, מ"מ	דתניא:											
לא נצרכא אלא לפחת שחיטה.												
זאת אומרת: המזיק שעבודו של חברו - פטור.	רב הונא בריה דרב יהושע:											
פשיטא												
מהו דתימא, התם הוא דא"ל: לא חסרתוך ולא מידי, דא"ל: זיקא בעלמא הוא דשקלי מינך, אבל בעלמא ליהייב, קמ"ל.												
הא נמי רבה אמרה												
השורף שטרותיו של חברו - פטור	דאמר רבה:											
מהו דתימא, התם הוא דא"ל: ניירא בעלמא קלאי מינך, אבל היכא דחפר בה בורות שיחין ומערות ליהייב, קמ"ל, דהא הכא כמאן דחפר בה בורות שיחין ומערות דמי, וקאמר: מה שעשה עשוי.												
קדמו בעלי חובות והגביהו, בין חב עד שלא הזיק בין הזיק עד שלא חב - לא עשה ולא כלום, לפי שאין משלם אלא מגופו.												
בשלמא הזיק עד שלא חב - ניוקין קדמו, אבל חב עד שלא הזיק - ב"ח קדים ואפילו הזיק עד שלא חב - בעל חוב קדים, ש"מ: ב"ח מאוחר שקדם וגבה, מה שגבה לא גבה												
לא, לעולם אימא לך: מה שגבה גבה, ושאני התם, דא"ל: אילו גבך הוה, לא מינך הוה גבי ליה? דהאי תורא דאוקן מיניה משתלמנא.												
שור שוה מאתים שנגח שור שוה מאתים וחבל בו בחמשים זוז, ושבה ועמד על ארבע מאות זוז, שאלמלא הזיקו היה עומד על שמנה מאות זוז - נותן כשעת הנזק, כחש - כשעת העמדה בדין	ת"ר:											
שבה מזיק - נותן לו כשעת הנזק, כחש - כשעת העמדה בדין.												
שבה מזיק - נותן כשעת הנזק.	אמר מר:											
מנין? ר' ישמעאל היא, דאמר: בעל חוב הוא וזווי הוא דמסיק ליה												
כחש - כשעת העמדה בדין	אימא סיפא:											
אתאן לר"ע, דאמר: שותפי נינהו												
רישא רבי ישמעאל וסיפא ר"ע?												
לא, כולה ר"ע היא, והכא במאי עסקינן - כשפיטמו.												
אי כשפיטמו, אימא רישא:												
שבה ועמד על ד' מאות זוז - נותן לו כשעת הנזק	[רישא]											
אי כשפיטמו, צריכא למימר?												
רישא משכחת לה בין דפטמה פטומי בין דשבחה ממילא, ואצטריך לאשמועינן דהיכא דשבחה ממילא נותן לו כשעת הנזק, סיפא לא משכחת לה אלא כשפטמו.	אמר רב פפא:											
כחש - כשעת העמדה בדין.												

<p>disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה</p>		<p>statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה</p>		<p>מקרא-key:</p>	
בבא קמא-המניח	מאימרא	מאן דאמר			
		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ			
כחש מחמת מאי?				א	לד.
אילמא דכחשא מחמת מלאכה				!	לד.
לימא ליה: את מכחשת ואנא היבנא?				?	לד.
דכחש מחמת מכה, דא"ל: קרנא דתורך קבירא ביה.	רב אשי:			!	לד.
שור שוה מאתים שנגח שור שוה מאתים, ואין הנבילה יפה כלום, אמר ר"מ: על זה נאמר (שמות כ"א) ומכרו את השור החי וחצו את כספו.	[רבי מאיר]			◆	לד.
וכן הלכה, קיימת ומכרו את השור החי וחצו את כספו, ולא קיימת וגם המת יחצון, ואיזה? זה שור שוה מאתים שנגח שור שוה מאתים, והנבילה יפה חמשים זוז, שזה נוטל חצי החי וחצי המת, וזה נוטל חצי החי וחצי המת.	א"ל רבי יהודה:			◆	לד.
שור שוה מאתים שנגח שור שוה מאתים, והנבילה יפה חמשים זוז - זה נוטל חצי החי וחצי המת, וזה נוטל חצי החי וחצי המת, וזהו שור האמור בתורה, דברי רבי יהודה	ת"ר: [רבי יהודה]			◆	לד.
אין זהו שור האמור בתורה, אלא שור שוה מאתים שנגח לשור שוה מאתים, ואין הנבילה יפה כלום, על זה נאמר: ומכרו את השור החי וחצו את כספו, אלא מה אני מקיים וגם את המת יחצון? פחת שפחתו מיתה מחצין בחי.	רבי מאיר:			◆	לד.
מכדי בין ר"מ בין רבי יהודה, האי מאה ועשרים וחמשה שקיל, והאי מאה ועשרים וחמשה שקיל, מאי בינייהו?				?	לד.
פחת נבילה איכא בינייהו:	רבא:			!	לד.
פחת נבילה דניזק הוי	רבי מאיר סבר:			◆	לד.
פחת נבילה דמויק הוי פלגא.	רבי יהודה סבר:			◆	לד.
אם כן, מצינו לרבי יהודה תם חמור ממועד	א"ל אביי:			?	לד.
וכי תימא הכי נמי				!	לד:
תם חייב ומועד פטור	כדתנן, רבי יהודה:			!	לד:
אימר דשמעת ליה לרבי יהודה - לענין שמירה, דכתיבי קראי, לענין תשלומין מי שמעת ליה?				?	לד:
יכול שור שוה מנה שנגח שור שוה חמש סלעים והנבילה יפה סלע, זה נוטל חצי החי וחצי המת וזה נוטל חצי החי וחצי המת? אמרת? וכי מועד למה יוצא, להחמיר עליו או להקל עליו? הוי אומר: להחמיר עליו, ומה מועד אינו משלם אלא מה שהזיק, תם הקל לא כ"ש	התניא, רבי יהודה:			?	לד:
שבח נבילה איכא בינייהו:	אלא א"ר יוחנן:			!	לד:
דניזק הוי	דמ"ס: [רבי מאיר]			◆	לד:
פלגא	ומ"ס: [רבי יהודה]			◆	לד:
והיינו דקא קשיא ליה לר"י, השתא דאמרת: חס רחמנא עילוייה דמויק דשקיל בשבחה, יכול שור שוה חמש סלעים שנגח שור שוה מנה והנבילה יפה חמשים זוז, זה נוטל חצי החי וחצי המת וזה נוטל חצי החי וחצי המת? אמרת? היכן מצינו מו"ק נשכר שזה נשכר? ואומר: (שמות כ"א) שלם ישלם, בעלים משלמין ואין בעלים נוטלין.				◆	לד:
מאי ואומר?				?	לד:
וכי תימא, הני מילי היכא דאיכא פסידא לניזק, אבל היכא דליכא פסידא לניזק, כגון שור שוה חמש סלעים שנגח שור שוה חמש סלעים והנבילה יפה שלשים זוז, שקיל נמי מו"ק בשבחה? ואומר: שלם ישלם, בעלים משלמין ואין בעלים נוטלין.				!	לד:
א"כ, מצינו לרבי יהודה תם משלם יותר מחצי נזק, והתורה אמרה: (שמות כ"א) ומכרו את השור החי וחצו את כספו	רב אחא בר תחליפא לרבא:			?	לד:
אית ליה לר"י: פחת שפחתה מיתה מחצין בחי.				!	לד:
מנא ליה?				א	לד:
(שמות כ"א) מוגם את המת יחצון.				!	לד:

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-!</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
בבא קמא-המניח	מזמרא	מאן דאמר														
והא אפקיה ר' יהודה לזה נוטל חצי החי וחצי המת, וזה נוטל חצי החי וחצי המת			?													לה.
א"כ, נכתוב קרא ואת המת, מאי וגם? ש"מ תרתי.			!													לה.
יש חייב על מעשה שורו ופטור על מעשה עצמו, פטור על מעשה שורו וחייב על מעשה עצמו. כיצד?																לה.
שורו שבייש - פטור, והוא שבייש - חייב																לה.
שורו שסימא את עין עבדו והפיל את שינו - חייב																לה.
שורו שהחבל באביו ובאמו - חייב, והוא שהחבל באביו ואמו - פטור																לה.
שורו שהדליק את הגדיש בשבת - חייב, והוא שהדליק את הגדיש בשבת - פטור, מפני שהוא מתחייב בנפשו.																לה.
כל המקלקלין פטורין, חוץ מחובל ומבעיר.	תני רבי אבהו קמיה דרבי יוחנן:															לה.
פוק תני לברא, חובל ומבעיר אינה משנה, ואם תימצי לומר משנה, חובל - בצריך לכלבו, מבעיר - בצריך לאפרו.	א"ל: [רבי יוחנן]															לה.
שורו שהדליק את הגדיש בשבת - חייב, והוא שהדליק את הגדיש בשבת - פטור	תנן:															לה.
הוא דומיא דשורו, מה שורו דלא קבעי ליה, אף הוא נמי דלא קבעי ליה	וקתני:															לה.
פטור, מפני שהוא נדון בנפשו	וקתני:															לה.
לא, שורו דומיא דידיה, מה הוא דקבעי ליה, אף שורו דקבעי ליה.																לה.
שורו היכי משכחת לה?																לה.
הכא במאי עסקינן - בשור פקח שעלתה לו נשיכה בגבו, וקא בעי למקלייה ואיגדר בקוטמא.	א"ל רב אויא:															לה.
ומנא ידעינן?																לה.
דלבתר דקלייה קמגדר בקוטמא.																לה.
ומי איכא כי האי גוונא?																לה.
אין, דההוא תורא דהוה בי רב פפא דהוה כיבין ליה חניכיה, עייל ופתקיה לנוזייתא ושתי שיכרא ואיתסי.																לה.
מי מצית אמרת שורו דומיא דידיה?	רבנן קמיה דרב פפא:															לה.
שורו שבייש - פטור, והוא שבייש - חייב	והא קתני:															לה.
שורו דומיא דידיה נתכוון לבייש היכי משכחת לה?																לה.
כגון שנתכוון להזיק																לה.
נתכוון להזיק אע"פ שלא נתכוון לבייש.	דאמר מר:															לה.
מתניתין בשוגג, וכדתנא דבי חזקיה	רבא:															לה.
(ויקרא כ"ד) מכה אדם ומכה בהמה, מה מכה בהמה - לא חלקת בה בין שוגג בין מזיד, בין מתכוון לשאין מתכוון, בין דרך ירידה לדרך עלייה, לפוטרו ממון אלא לחייבו ממון, אף מכה אדם - לא תחלוק בו בין שוגג למזיד, בין מתכוון לשאין מתכוון, בין דרך ירידה לדרך עלייה, לחייבו ממון אלא לפוטרו ממון.	תנא דבי חזקיה:															לה.
מי מצית מוקמת לה בשוגג? והא מפני שנדון בנפשו קתני	רבנן לרבא:															לה.
כיון דבמזיד נדון בנפשו, והיכי דמי? דקא בעי לאפרו, השתא בשוגג - פטור.	הכי קאמר: [רבא]															לה.
שור שהיה רודף אחר שור אחר והזוק, זה אומר שורך הזיק, וזה אומר לא כי, אלא בסלע לקה - המוציא מחבירו עליו הראיה.																לה.
היו שנים רודפים אחר אחד, זה אומר שורך הזיק וזה אומר שורך הזיק - שניהם פטורים, אם היו שניהם של איש אחד - שניהם חייבים.																לה.

<p> disputants- חולקים central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת story- מעשה </p> <p> מקרא-key: </p>		<p> statement- מימרא challenge- קושיא question- שאלה answer- תירוץ proof- ראיה </p>												
בבא קמא-המניח	מזמרא	מאן דאמר												
		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
היה אחד גדול ואחד קטן, הניזק אומר גדול הזיק, והמזיק אומר לא כי, אלא קטן הזיק, אחד תם ואחד מועד, הניזק אומר מועד הזיק, והמזיק אומר לא כי, אלא תם הזיק - המוציא מחבירו עליו הראיה.														לה:
היו הניזקין שנים - אחד גדול ואחד קטן, והמזיקין שנים - אחד גדול ואחד קטן, הניזק אומר גדול הזיק את הגדול וקטן את הקטן, והמזיק אומר לא כי, אלא קטן את הגדול ואת הקטן, אחד תם ואחד מועד, הניזק אומר מועד הזיק את הגדול ותם את הקטן, והמזיק אומר לא כי, אלא תם את הגדול ומועד את הקטן - המוציא מחבירו עליו הראיה.														לה:
זאת אומרת: הלוקים עליו חבירו על סומכוס	רבי חייא בר אבא:													לה:
ממון המוטל בספק חולקין.	דאמר: [סומכוס]													לה:
אמר סומכוס אפילו ברי וברי?	רבי אבא בר ממל לרבי חייא בר אבא:													לה:
אין, אמר סומכוס אפילו ברי וברי.	א"ל: [רבי חייא בר אבא]													לה:
וממאי דמתני' בברי וברי הוא?														לה:
זה אומר שורך הזיק וזה אומר לא כי.	דקתני:													לה:
מדרישא ברי וברי, סיפא נמי ברי וברי	מתקיף לה רב פפא:													לה:
היה אחד גדול ואחד קטן, ניזק אומר גדול הזיק, ומזיק אומר לא כי, אלא קטן הזיק, אחד תם ואחד מועד, ניזק אומר מועד הזיק, והמזיק אומר לא כי, אלא תם הזיק - המוציא מחבירו עליו הראיה	אימא סיפא:													לה:
הא לא מייתי ראיה - שקיל כדאמר מזיק, נימא תהוי תיובתא דרבה בר נתן														לה:
טענו חטים והודה לו בשעורים - פטור	דאמר: [רבה בר נתן]													לה:
אלא בברי ושמא.														לה:
דקאמר ברי מאן, דקאמר שמא מאן?														לה:
אי נימא דקאמר ניזק ברי וקאמר מזיק שמא														לה:
אכתי לימא תהוי תיובתא דרבה בר נתן														לה:
אלא דקאמר ניזק שמא וקאמר מזיק ברי														לה:
ומדסיפא ניזק שמא ומזיק ברי, רישא נמי ניזק שמא ומזיק ברי, ואמר סומכוס אפי' בהא, דאיצטרך לאשמעינן דלא														לה:
לא, סיפא - ניזק שמא ומזיק ברי, רישא - ניזק ברי ומזיק שמא.														לה:
והא לא דמיא רישא לסיפא														לה:
ברי ושמא שמא וברי - חד מילתא היא, ברי וברי שמא וברי - תרי מילי נינהו.	אמרי:													לה:
טענו חטין והודה לו בשעורין - פטור.	גופא, אמר רבה בר נתן:													לה:
מאי קמ"ל? תנינא:														לה:
טענו חטין והודה לו בשעורין - פטור	[תנן]													לה:
אי מהתם, הוה אמינא פטור מדמי חטין וחייב בדמי שעורין, קמ"ל דפטור לגמרי.														לה:
היו הניזקין שנים, אחד גדול ואחד קטן וכו'	תנן:													לה:
הא לא מייתי ראיה - שקיל כדקאמר מזיק, אמאי? חטים ושעורים נינהו														לה:
ראוי ליטול ואין לו.														לה:
הרי זה משתלם על הקטן מן הגדול, ולגדול מן הקטן	והתניא:													לה:

disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- O		statement-מימרא ■ challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה- ■																				
מקרא-key:																						
בבא קמא-המניח		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ																		
מימרא																						
דתפס.																					לה:	
היה אחד תם ואחד מועד, הניזק אומר מועד הזיק את הגדול ותם את הקטן, והמזיק אומר לא כי, אלא תם את הגדול ומועד את הקטן - המוציא מחבירו עליו הראיה			תנן:																			לה:
הא לא מייתי ראיה - שקיל כדקאמר מזיק, ואמאי? חטין ושעורין נינהו																						לה:
ראוי ליטול ואין לו.																						לו.
הרי זה משתלם לקטן מן המועד, ולגדול מן התם			והתניא:																			לו.
דתפס.																						לו.
היו שניהם של איש אחד - שניהם חייבים.																						לו.
ש"מ: שוורים תמים שהזיקו, רצה - מזה גובה, רצה - מזה גובה			רבא מפרוזיקא לרב אשי:																			לו.
הכא במאי עסקינן - במועדין.			[רב אשי]																			לו.
אי במועדין, אימא סיפא:																						לו.
היה אחד גדול ואחד קטן, הניזק אומר גדול הזיק, והמזיק אומר לא כי, אלא קטן הזיק - המוציא מחבירו עליו הראיה			[סיפא]																			לו.
אי במועדין, מאי נפקא ליה מיניה? סוף סוף דמי תורא מעליא בעי לשלומן																						לו.
סיפא בתמין, ורישא במועדין.			א"ל: [רב אשי]																			לו.
אי במועדין חייבים, חייב גברא מיבעי ליה ותו, מאי שניהם?			רב אחא סבא לרב אשי:																			לו.
אלא, לעולם בתמין, ורבי עקיבא היא																						לו.
שותפין נינהו			דאמר: [רב עקיבא]																			לו.
וטעמא דאיתנהו לתרווייהו, דלא מצי מדחי ליה, אבל ליתנהו לתרווייהו, מצי אמר ליה: זיל אייתי ראיה דהאי תורא אוקף ואשלם לך.																						לו.
הדרן עלך המניח																						לו.

<p>disputants- חולקים- statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-</p>		<p>central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- O</p>		<p>מקרא- key:</p>	
בבא קמא- שור שנגח ד' וה'		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ	
מזמרא		[רבי מאיר]			לז.
שור שנגח ארבעה וחמשה שוורים זה אחר זה - ישלם לאחרון שבהם, ואם יש בו מותר - יחזיר לשלפניו, ואם יש בו מותר - יחזיר לשלפני פניו, והאחרון אחרון נשכר, דברי ר"מ.		רבי שמעון:			לז.
שור שוה מאתים שנגח לשור שוה מאתים, ואין הנבלה יפה כלום - זה נוטל מנה וזה נוטל מנה חזר ונגח שור אחר שוה מאתים - האחרון נוטל מנה, ושלפניו, זה נוטל חמשים זוז וזה נוטל חמשים זוז חזר ונגח שור אחר שוה מאתים - האחרון נוטל מנה, ושלפניו נוטל מנה, ושנים הראשונים דינר זהב.		מתניתין מני? דלא כר' ישמעאל ודלא כר' עקיבא			לז.
אי כר' ישמעאל					לז.
בעלי חובות נינהו	דאמר: [רבי ישמעאל]				לז.
האי אחרון אחרון נשכר, ראשון ראשון נשכר מבעי ליה					לז.
אי כר' עקיבא					לז.
תורא דשותפי הוא	דאמר: [רבי עקיבא]				לז.
האי יש בו מותר יחזיר לשלפניו, לכולם מבעי ליה					לז.
לעולם כר' ישמעאל, דאמר: בעלי חובות נינהו, ודקשיא לך: אחרון אחרון נשכר, ראשון ראשון נשכר מבעי ליה הב"ע - כגון שתפסו ניזק לגבות הימנו, ונעשה עליו כשומר שכר לנזקין.	רבא:				לז.
אי הכי, יש בו מותר יחזיר לשלפניו, יחזיר לבעלים מבעי ליה					לז.
הכי קתני: אם יש בו מותר בנזקיו - יחזיר לשלפניו.	רבינא:				לז.
משום פשיעת שומרין נגעו בה.	וכן כי אתא רבין אמר ר' יוחנן:				לז.
במאי אוקימתא? כר' ישמעאל אי הכי, אימא סיפא					לז.
שור שוה מאתים שנגח שור שוה מאתים, ואין הנבלה יפה כלום - זה נוטל מנה וזה נוטל מנה חזר ונגח שור אחר שוה מאתים - האחרון נוטל מנה, ושלפניו, זה נוטל חמשים זוז וזה נוטל חמשים זוז חזר ונגח שור שוה מאתים - האחרון נוטל מנה, ושלפניו נוטל מנה, ושנים הראשונים דינר זהב	[סיפא] רבי שמעון:				לז.
אתאן לר' עקיבא					לז.
דשותפי הוא	דאמר: [רבי עקיבא]				לז.
רישא ר' ישמעאל וסיפא ר' עקיבא?					לז.
אין	אמרי:				לז.
שיננא, שבוק מתניתין ותא בתרא, רישא ר' ישמעאל וסיפא ר' עקיבא.	דהא אמר ליה שמואל לרב יהודה:				לז.
התוקע לחבריו - נתן לו סלע	תנן התם: [ת"ק]				לז.
מנה.	ר' יהודה אומר משום ר"י הגלילי:				לז.
ההוא גברא דתקע לחבריה					לז.
סלע צורי תנן, או סלע מדינה תנן?	שלחיה רב טוביה בר מתנה לקמיה דרב יוסף:				לז.
ושנים הראשונים - דינר זהב	אמר ליה [רב יוסף], תניתיה:				לז.
ואי סלקא דעתך תני תנא סלע מדינה, נפלוג ונתני עד תריסר וסלע					לז.
תנא כי רוכלא ליתני וליזיל?	א"ל: [רב טוביה בר מתנה]				לז.
מאי הוי עלה?					לז.
כל כסף האמור בתורה - כסף צורי, ושל דבריהם - כסף מדינה.	פשטה מהא דאמר רב יהודה אמר רב:				לז.

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא:</p>	<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>
---	--

Talmud Navigator

בבא קמא- שורר שנגח ד' וה'	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
אמר ליה ההוא גברא: הואיל ופלגא דוזא הוא לא בעינא, נתביה לעניי.												◊	לו:	
הדר אמר ליה: נתביה ניהלי, איזיל ואברי ביה נפשי.													◊	לו:
כבר זכו ביה עניי ואף על גב דליכא עניי הכא, אנו יד עניי אנו	א"ל רב יוסף:												◊	לו:
יתומים אינו צריכין פרוזבול.	דאמר רב יהודה אמר שמואל:												◊	לו:
היתומים אינו צריכין פרוזבול, ר"ג ובית דינו אביהן של יתומין היו.	וכן תני רמי בר חמא:												◊	לו:
חנן בישא תקע ליה לההוא גברא, אתא לקמיה דרב הונא													◊	לו:
זיל הב ליה פלגא דוזא	א"ל: [רב הונא]												◊	לו:
הוה ליה זוזא מכא, בעי למיתבה ליה מיניה פלגא דוזא, לא הוה משתקיל ליה, תקע ליה אחרינא ויהביה נהליה.													◊	לו:
שור שהוא מועד למינו ואינו מועד לשאינו מינו													■	לו:
מועד לאדם ואינו מועד לבהמה													■	לו:
מועד לקטנים ואינו מועד לגדולים													■	לו:
את שהוא מועד לו - משלם נזק שלם, ואת שאינו מועד לו - משלם חצי נזק.													■	לו:
ה"ז מועד לשבתות ואינו מועד לחול?	אמרו לפני רבי יהודה:												◊	לו:
לשבתות - משלם נזק שלם, לימות החול - משלם חצי נזק.	אמר להם: [רבי יהודה]												◊	לו:
אימתי הוא תם? משיחזור בו ג' ימי שבתות.													■	לו:
ואינו מועד תנן	איתמר, רב זביד:												◊	לו:
אינו מועד תנן.	רב פפא:												◊	לו:
ואינו מועד תנן, הא סתמא הוי מועד	רב זביד:												■	לו:
אינו מועד תנן, דסתמא לא הוי מועד.	רב פפא:												■	לו:
רב זביד דייק מסיפא, רב פפא דייק מרישא.													◊	לו:
רב זביד דייק מסיפא													◊	לו:
מועד לקטנים ואינו מועד לגדולים	דקתני:												◊	לו:
אי אמרת בשלמא ואינו מועד קתני, הא סתמיה הוי מועד, הא קמ"ל, דאפי' מקטנים לגדולים נמי מסתמא הוי מועד אלא אי אמרת אינו מועד קתני, סתמא לא הוי מועד, השתא י"ל מקטנים לקטנים דעלמא סתמא לא הוי מועד, מקטנים לגדולים צריכא למימר דלא הוי מועד?													■	לו:
ורב פפא?													◊	לו:
אצטריך, סלקא דעתך אמינא, הואיל ופרץ ביה בההוא מינא פרץ ביה, לא שנא גדולים ידידיה ולא שנא קטנים ידידיה, קמ"ל דלא הוי מועד.	אמר לך: [רב פפא]												◊	לו:
רב פפא דייק מרישא													◊	לו:
מועד לאדם אינו מועד לבהמה	דקתני:												◊	לו:
אי אמרת בשלמא אינו מועד תנן, סתמא לא הוי מועד, הא קמ"ל, דאפילו מאדם לבהמה נמי סתמא לא הוי מועד אלא אי אמרת ואינו מועד קתני, הא סתמא הוי מועד, השתא י"ל מבהמה לבהמה סתמא הוי מועד, מאדם לבהמה צריכא למימר דהוי מועד?													■	לו:
ורב זביד?													◊	לו:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-■</p>
---	---

Talmud Navigator

בבא קמא- שור שנגח ד' וה'	מימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
רישא אחזרה קאי, כגון דהוה מועד לאדם ומועד לבהמה והדר ביה מבהמה, דקאי גבי בהמה תלתא זימני ולא נגח, מהו דתימא, כיון דלא הדר ביה מאדם - חזרה דבהמה לאו חזרה היא, קמ"ל, דחזרה דבהמה מיהא חזרה היא.	אמר לך: [רב זביד]										◊				לז:
מועד לאדם מועד לבהמה, מק"ו: ומה לאדם מועד, לבהמה לכ"ש	מיתבי, סומכוס:										◊	■			לז:
מכלל דת"ק אינו מועד קאמר											◊	◊			לז:
סומכוס אחזרה קאי, והכי קא"ל לת"ק: דקאמרת חזרה דבהמה חזרה היא, חזרה דבהמה לאו חזרה היא, מק"ו מאדם: ומה מאדם לא קא מהדר ביה, מבהמה לא כ"ש.	א"ל רב זביד:										◊	!			לז:
ה"ז מועד לשבתות ואינו מועד לימות החול?	רב אשי: ת"ש, אמרו לפני רבי יהודה:										◊	◊	^		לז:
לשבתות - משלם נזק שלם, לימות החול - משלם חצי נזק	אמר להן: [רב יהודה]										◊	◊	!		לז:
אי אמרת בשלמא ואינו מועד קתני, שיולי הוא דקא משיילי ליה והוא נמי קמהדר להו, אלא אי אמרת אינו מועד קתני, אגמורי הוא דקא מגמרי ליה? ותו, איהו מאי קא מהדר להו.											◊	◊			לז:
מרישא נמי דיקא	רב ינאי:										◊	◊			לז:
את שמועד לו - משלם נזק שלם, ואת שאינו מועד לו - משלם ח"נ	דקתני:										◊	◊	■		לז:
אי אמרת בשלמא ואינו מועד קתני, פרושי קא מפרש לה, אלא אי אמרת אינו מועד קתני, פסקה, מאי תו את שמועד לו משלם נזק שלם ואת שאינו מועד לו משלם ח"נ? עד השתא לא אשמעינן דהתם משלם ח"נ ומועד משלם נזק שלם?											◊	◊			לז:
ואת"ל נמי איתא לדרב פפא, נגח שור חמור וגמל - נעשה מועד לכל.											◊	◊	■		לז:
ראה שור - נגח, שור - לא נגח, שור - נגח, שור - לא נגח, שור - נגח, שור - לא נגח, נעשה מועד לסירוגין לשוורים.	ת"ר:										◊	◊	■		לז:
ראה שור - נגח, חמור - לא נגח, סוס - נגח, גמל - לא נגח, פרד - נגח, ערוד - לא נגח, נעשה מועד לסירוגין לכל.	ת"ר:										◊	◊	■		לז:
נגח שור, שור ושור, חמור וגמל, מהו? האי שור בתרא בטר שוורים שדינן ליה, ואכתי לשוורים הוא דאייעד, לימדי אחרינא לא אייעד, או דילמא האי שור בתרא בטר חמור וגמל שדינן ליה, ואייעד ליה לכולהו מיני?	איבעיא להו:										◊	◊	^		לז:
חמור וגמל, שור, שור ושור, מהו? האי שור קמא בטר חמור וגמל שדינן ליה, ואייעד ליה לכולהו מיני, או דילמא בטר שוורים שדינן ליה, ואכתי לשוורים הוא דאייעד, למינא אחרינא לא אייעד?											◊	◊	^		לז:
שבת, שבת ושבת, אחד בשבת ושני בשבת, מהו? הא שבת בתרייתא בטר שבת הוא דשדינן ליה, ואכתי לשבת הוא דאייעד, לימות החול לא אייעד, או דילמא בטר אחד בשבת ושני בשבת שדינן ליה, ואייעד ליה לכולי יומא?											◊	◊	^		לז:
ה' בשבת וערב שבת ושבת, שבת ושבת, מהו? הא שבת קמייתא בטר ה' בשבת וע"ש שדינן ליה, ואייעד לכולהו יומי, או דילמא הא שבת קמייתא בטר שבתות הוא דשדינן ליה, ולשבתות הוא דאייעד?											◊	◊	^		לז:
תיקו.											◊	◊	■		לז:
נגח שור יום ט"ו בחודש זה, ויום ט"ז בחודש זה, ויום י"ז בחודש זה - פלוגתא דרב ושמואל											◊	◊	■		לז:
ראתה יום ט"ו בחודש זה, ויום ט"ז בחודש זה, ויום י"ז בחודש זה - רב אמר: קבעה לה וסת	דאתמר: [רב]										◊	◊	■	◆	לז:
עד שתשלש בדילוג.	שמואל:										◊	◊	■	◆	לז:
שמע קול שופר ונגח, קול שופר ונגח, קול שופר ונגח - נעשה מועד לשופרות.	רבא:										◊	◊	■		לז:
פשיטא											◊	◊			לז:
מהו דתימא, הך שופר קמא סיוטא בעלמא הוא דנקטיה, קמ"ל.											◊	◊	!		לז:
שור של הדיוט שנגח שור של הקדש, ושל הקדש שנגח לשור של הדיוט - פטור, שנאמר: (שמות כ"א) שור רעהו, ולא שור של הקדש.											◊	◊	■		לז:
שור של ישראל שנגח לשור של כנעני - פטור, ושל כנעני שנגח לשור של ישראל, בין תם בין מועד - משלם נזק שלם.											◊	◊	■		לז:
מתניתין דלא כר"ש בן מנסיא											◊	◊	■		לז:
שור של הדיוט שנגח שור של הקדש, ושל הקדש שנגח שור של הדיוט - פטור, שנאמר: שור רעהו, ולא שור של הקדש	דתניא: [ת"ק]										◊	◊	■	◆	לז:

<p>disputants- חולקים- statement- מימרא- ■ ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- challenge- קושיא- ? < מובאה של פיסקה קודמת- question- שאלה- ^ story- מעשה- O answer- ! תירוץ- ? proof- ראייה- ■</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
מקרא- key:	בבא קמא- שור שנגח ד' וה'	מאן דאמר										
	מימרא											
	שור של הקדש שנגח שור של הדיוט - פטור, ושל הדיוט שנגח שור של הקדש, בין תם בין מועד - משלם נזק שלם.	ר"ש בן מנסיא:							◆	■		לז:
	מאי קא סבר ר"ש? אי רעהו דוקא, אפילו של הדיוט שנגח של הקדש ליפטך ואי רעהו לאו דוקא, אפילו דהקדש נמי כי נגח דהדיוט ליחייב	אמרי:							?			לז:
	וכי תימא, לעולם קסבר רעהו דוקא, ומיהו דהדיוט כי נגח דהקדש היינו טעמא דמיחייב, משום דקא מייתי ליה מקל וחומר דהדיוט: ומה הדיוט שנגח של הדיוט - חייב, כי נגח דהקדש לא כל שכן דמיחייב								!			לז:
	דיו לבא מן הדיון להיות כנדון, מה להלן תם חצי נזק, הכא נמי חצי נזק								?			לז:
	הכל היו בכלל נזק שלם, כשפרט לך הכתוב רעהו גבי תם, רעהו הוא דתם משלם חצי נזק, מכלל דהקדש, בין תם בין מועד - משלם נזק שלם, דאם כן, נכתוב קרא להאי רעהו גבי מועד.	אלא אמר ריש לקיש:							!	◇		לז: